05/02/2020

Μια Θεολογική προσέγγιση στην έννοια “Ορθοδοξία”

/ Γνώμες

“Προλογικώς, πριν εισέλθω εις το κυρίως κείμενον, θεωρώ ορθόν και λίαν απαραίτητον όπως παραθέσω στοχευμένα ευσύνοπτα αποσπάσματα λογίων κληρικών τε και λαϊκών, τα οποία προσδιορίζουν και εξάρουν το εύρος και το βάθος του νοήματος, του όρου Ορθοδοξία της οποίας αναπόσπαστον κομμάτι και προθάλαμος αποτελεί η Ιερά Κατήχησις.

Η ορθόδοξος θρησκεία και κατ’ επέκτασιν η ορθόδοξος Εκκλησία, αφ’ ενός μεν διατηρεί αλώβητον πάσαν την υπό του Θεού αποκαλυφθείσαν αλήθειαν, αφ’ ετέρου δε αμυνομένη εις τους προσπαθούντας να διασπάσουν την ενότητά της εξέρχεται νικήτρια. Τοιουτοτρόπως προκαλεί το ενδιαφέρον και τον θαυμασμόν των μη Ορθοδόξων.

Αυτή την αλήθειαν τονίζει και ο Ισπανός Ρωμαιοκαθολικός και μετέπειτα Ορθόδοξος Π. Παύλος Μπαλλέστερ Κορβαλιέρ εις το βιβλίο του, «Η μεταστροφή μου εις την Ορθοδοξίαν» εις το οποίον μεταξύ άλλων γράφει: «Η Ορθοδοξία είναι η μοναδική Εκκλησία, ήτις ω πιστός θεματοφύλαξ της Ευαγγελικής πίστεως, ουδέποτε ήλλαξε τι εις αυτήν, ούτε αφήρεσε, ουδέ συνεσώρευσε τα επουσιώδη,

ούτε απώλεσε «το ιδικόν της, ούτε τι το ξένον ήρπασε, πάντοτε πιστή και συνετή προς όσα εκληρονόμησε». Και συνεχίζει: «Αυτή είναι η Αγία Εκκλησία του Θεού, η μοναδική Του, η αληθώς Καθολική Εκκλησία, ήτις μάχεται εναντίον των αιρέσεων. Να μάχεται είναι δυνατόν, να ηττάται όμως ποτέ».

Αξία ιδιαιτέρας προσοχής είναι η γνώμη του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μαντινείας και Κυνουρίας κ. Αλεξάνδρου, κατά την οποίαν εφ' όσον η Ορθόδοξος Θρησκεία είναι «επικρατούσα εν Ελλάδι» δηλαδή είναι «Θρησκεία της πλειοψηφίας των Ελλήνων, το κράτος υποχρεούται να εξασφαλίση εις τα Ελληνόπουλα και θρησκευτική εκπαίδευση σύμφωνη με τις αρχές αυτής της θρησκείας.

Ο πολιός, νουνεχής και σεμνός Ιεράρχης, σε αξιόλογα πονήματά του θρησκευτικού και ιστορικού περιεχομένου ως και μυσταγωγικού χαρακτήρος, εμπλουτισμένα και ερανισμένα με θεία Ρήματα και ζείδωρα νάματα Μεγάλων Αγίων Ιεραρχών και Οικουμενικών Διδασκάλων, που αποπνέουν οσμήν ευωδίας πνευματικής και με κηρυκτικόν λόγον μεστόν και εναργή, όλως εμφαντικά διακηρύσσει: «Ορθοδοξία σημαίνει Ελλάδα και Ελλάδα σημαίνει Ορθοδοξία». Είναι οι δύο πυλώνες που εδράζονται Εκκλησία και Πολιτεία. Ελλάδα που είναι το λίκνον του πολιτισμού και η κοιτίδα της Ορθοδοξίας.

Ο Ανδρέας Μιχαλόπουλος (συγγραφεύς, καθηγητής τ. Γραμματεύς του Αρείου Πάγου) γράφει: η Ορθοδοξία από την οποίαν ρέει νέκταρ και τρέχει παντού και γίνεται ρυάκι και πίνει ο κόσμος, οι χριστιανοί και ποτίζονται.

Ο μακαριστός διαπρεπέστατος π. Γεώργιος Φλωρόφσκι Ρώσος Ορθόδοξος Θεολόγος έλεγε: Ένας τρόπος υπάρχει για να είναι η Θεολογία μας καθολική όντως Ορθόδοξη, να είναι Ελληνική. Ας γίνουμε περισσότερον Έλληνες, ώστε να γίνουμε αληθινοί Χριστιανοί.

Στοχαστικά τα λόγια του Φιλλέληνος και μεγάλου ποιητού της Γαλλικής γλώσσης Salah Stattie ο οποίος όσον αφορά την Ελλάδα έχει δηλώσει: Είναι όντως ένας ολόκληρος πολιτισμός, ένα υπέρτατον θείον δώρον φιλοσοφικόν που βρίθει ανθρωπισμού, το οποίον οι Θεοί προσέφερον εις τους ανθρώπους.

Δύο βασικά στοιχεία που έχει η Ελλάδα είναι η πλούσια γλώσσα της και η Ορθοδοξία της. Είμεθα όλοι οι Έλληνες με μια από τις διαστάσεις της υπάρξεως μας στον κόσμον.

Σύμφωνα με τα λόγια του Jagues Lacarriere για τον Έλληνα η «Ορθοδοξία είναι το σπίτι του».

Ο διακεκριμένος Αμερικανός κοινωνιολόγος W. Peristiany που ασχολείται με τα

ήθη των Μεσογειακών χωρών γράφει: «Ο Έλληνας είναι Έλληνας στο βαθμό που είναι Ορθόδοξος.

Ωφέλιμον να ανατρέξωμεν στα βαρυσήμαντα εκείνα λόγια του πρώτου Κυβερνήτου της Ελλάδος Ιωάννου Καποδίστρια όταν ρωτήθηκε στις 3 Οκτωβρίου 1827 διπλωμάτης ακόμη, από τον Άγγλον Υπουργόν Ούϊλμοτ Όρτον τι πρέπει να εννοήσωμεν λέγοντας Ελλάδα σήμερον; Ο Καποδίστριας απήντησε: Το Ελληνικόν Έθνος σύγκειται εκ των ανθρώπων, οίτινες από Αλώσεως της Κωνσταντινουπόλεως δεν έπαυσαν ομολογούντες την Ορθόδοξον πίστιν και την γλώσσαν των Πατέρων αυτών λαλούντες.

Ξεκαθάρισε ο Καποδίστριας, ότι το συστατικό αυτού του Έθνους είναι η Ορθόδοξη Εκκλησία, η Ορθόδοξη Πίστις (βλ. Πρωτ. Βασιλείου Βολουδάκη). (Η πολιτική είναι ποιμαντική σελ. 79)

Κατά την ομολογίαν κορυφαίων σκαπανέων της επιστήμης και της διεθνούς πολιτικής σκηνής τα μηνύματα του Ευαγγελίου και της Ορθοδοξίας συμβάλλουν εις την επικράτησιν αξιών και αρχών, για τις οποίες δείχνουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον οι σημερινές προηγμένες κοινωνίες.

Με τέτοιες λοιπόν αρχές, θα έχωμεν ισορροπημένους πολίτες και της Ελληνικής πολιτείας, και της Ευρωπαϊκής Κοινοπολιτείας που δεν θα έχουν ανάγκη να καταφεύγουν σε υποκατάστατα για την απόκτησιν των προηγνένων «δώρων», ούτε θα προσφεύγουν σε ψυχοφθόρα και σωματοκτόνα μέσα και κέντρα, για την κατάκτησιν παραδεισένιων κολάσεων ή χαρώνειων παραδείσων, ενώ συγχρόνως θα είναι απηλλαγμένοι και απελευθερωμένοι, από νώμαλες και επιθετικές, αντικοινοτικές και αντικοινωνικές τάσεις και πράξεις.

Ο Ογκόλιθος της Θεολογίας και χαλκέντερος Πανεπιστημιακός Δάσκαλος, αείμνηστος Παναγιώτης Τρεμπέλας, μέσα από τον αμητό των Θεολογικών του συγγραμμάτων υποστήριζε: ότι η Ορθοδοξία θα είναι χωλή εάν δεν συμπορεύεται με την Ιερά Κατήχησι.

Για να υπάρξη όμως θετικόν και ωφέλιμον αποτέλεσμα χρειάζεται η ζέουσα και ακλόνητος πίστις μεταξύ του Κατηχητικού και του Κατηχουμένου.

Η κατήχησις λοιπόν είναι μία θεμελιώδης λειτουργία της πνευματικής, αποστολής της εκκλησίας για την σωτηρία του ανθρώπου και του κόσμου, αφ’ ενός μεν γιατί προσφέρει την αυθεντική πρόταση στο περί Θεού ερώτημα, αφ’ ετέρου δε γιατί αποτελεί την αυθεντική απάντηση στην κλίση του ανθρώπου, στην ροπή του δηλαδή, προς μία υπερβατική Θεία δύναμη η οποία καθόρισε τα πάντα, όλη την λειτουργία του σύμπαντος (Σπυρίδων Δημ. Κοντογιάννης, καθ. Α.Π.Θ.)

Η κατήχησις πρέπει να μεταδίδη την αυθεντική εκκλησιαστική παράδοση, την αλήθεια ανόθευτη, όπως αυτή παραδόθηκε από τον ίδιον τον Ιησούν Χριστόν και τους Αποστόλους του, και όπως αυτή περιέχεται στην Αγία Γραφή [Παλαιά και Καινή Διαθήκη] και στις αποφάσεις των Οικουμενικών Συνόδων.

Απ’ αυτών των πρώτων Χριστιανικών χρόνων έχομεν σαφείς νύξεις, και αποπείρας επιστημονικής ερεύνης και διατυπώσεως του κατηχείν (επιστολή «Βαρνάβα» Ποιμήν του Ερμά κ.λ.π.). Η δε περίφημος κατηχητική Σχολή της Αλεξανδρείας, και τα έργα των κατά τον Χρυσούν αιώνα της εκκλησιαστικής φιλολογίας, ακμασόντων μεγάλων της εκκλησίας πατέρων (Κυρίλλου Ιεροσολύμων, Αθανασίου του Μεγάλου, Βασιλείου του Μεγάλου, Αμβροσίου) δεικνύουν πόσης ερεύνης ηξιούτο η κατηχητική, ως τα μέγιστα προάγουσα το έργον της εκκλησίας. (Σύγχρονος Εγκυκλοπαίδεια ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗ])

Την πρώτην μετά Χριστόν περίοδον όταν δεν είχε εικρατήσει ο νηπιοβαπτισμός και οι άνθρωποι εισήρχοντο εις την εκκλησίαν σε μεγάλην ηλικίαν, εγένετο εξέτασις του περιεχομένου της κατηχήσεως, δια το αν έμαθον αυτά στα οποία κατηχήθησαν. Σήμερα όμως εφ’ όσον έχει επικρατήσει ο νηπιοβαπτισμός, την υποχρέωσιν της κατηχήσεως να διδάξουν και να μεταδώσουν τις αλήθειες στους νέους, έχουν οι γονείς και οι ανάδοχοι. Για την εμπέδωσιν όμως των γνώσεων, ασφαλώς έχουν η εκκλησία και τα μέλη της. Η ψυχή του ανθρώπου πρέπει να καλλιεργηθή με την αξίνα της Θείας χάριτος, για να έχη πλουσίαν πνευματικήν καρποφορίαν.

Ερχόμεθα όμως στην εποχή που η Ορθόδοξος Εκκλησία έζησε για πολλούς αιώνες την πρόκλησιν της αποστασίας από την χριστιανικήν πίστιν, η οποία προερχόταν είτε από βίαιη αξίωσιν του αλλόθρησκου κατακτητού, τόσο εις την ενδοχώραν όσον και εις τους εμπερίστατους λαούς της Ανατολικής Ευρώπης, είτε από την αναξέλεκτη λαίλαπα των δυτικών αντιθεϊστικών πολιτικών, ιδεολογικών και πνευματικών τάσεων. Δια τον λόγον αυτόν ήδη από τον ΙΣΤ’ αιώνα, η κατήχησις των πιστών έγινε το πρώτιστον μέλημα της πνευματικής αποστολής της Εκκλησίας, η οποία οφείλει να προσαρμοσθή στις νέες πνευματικές ανάγκες, οι οποίες προέκυψαν από τις ιδεολογικές ή πνευματικές συγχύσεις μεγάλου αριθμού

μελών της.

Η κατήχησις υπήρξε πάντοτε μία πολύμοχθος αποστολή. Το έργον της κατηχήσεως είναι λεπτόν και σοβαρόν. Εις τας ημέρας μας όμως εμφανίζει μεγαλυτέρας δυσκολίας διότι πλείστοι παράγοντες εκ ποικίλων πλευρών, παρεμβάλλουν εμπόδια εις τας επιδιώξεις του. Ένεκεν του λόγου τούτου, επιβάλλεται όχι μόνον σαφής διατύπωσις των επιδιωκομένων υπό του κατηχητικού έργου σκοπών και συνεργασία πασών των κατηχητικών δυνάμεων προς πραγμάτωσιν αυτών, αλλά και διαρκής επαγρύπνησις ώστε αι καταβαλόμεναι κατηχητικαί προσπάθειαι να αποβαίνουν όσον το δυνατόν περισσότερον αποτελεσματικαί.

Κατά τους νεωτέρους λοιπόν χρόνους έρχεται το Κατηχητικόν Σχολείον να αναλάβη το έργον της κατηχήσεως. Τα Κατηχητικά Σχολεία εμφανίσθηκαν εις την Ελλάδα στις αρχές του 20ου αιώνα κατά μίμηση των «Κυριακών Σχολείων» (Sunday Schools) που καθιέρωσαν στην Αγγλία αρχικώς, από τον Robert Reeks, (1731 – 1811), και στην συνέχεια και σε άλλες χώρες. (Greek Archidiocese, Sunday Scool, Materials, N.Y. 1956). Δια την καθιέρωσιν του θεσμού στη Ελλάδα ηργάσθησαν οι ιερείς (Γ. Μακρής, Μ. Τσακτάνης, Α. Νησιώτης κ.λ.π.). Η Αποστολική Διακονία υιοθέτησε τον θεσμό αυτό, η οποία αμέσως μετά την ίδρυσίν της (1946) επιχείρησε να υπαγάγη τα Κατηχητικά Σχολεία στην Επίσημη Εκκλησία. Το 1958 συνέστησε ειδική επιτροπή και καθόρισε αναλυτικά προγράμματα λειτουργίας των που ενεκρίθησαν το 1960 από την Ιεράν Σύνοδον της εκκλησίας της Ελλάδος. Η κατήχησις και το Κατηχητικό Σχολείο στη σημερινή τους μορφή, υποκαθιστούν τις αρχαίες της πρώτης εκκλησίας Κατηχητικές Σχολές στην διδασκαλία των Χριστιανικών αληθειών, και διαδέχεται εν πολλοίς το έργον του «κρυφού σχολείου».

Σκοπός του κατηχητικού Σχολείου είναι, «να επιδιώκεται η καλλιέργεια Ορθοδόξου φρονήματος εν ταις ψυχαίς των παίδων εις τρόπον, ώστε να καταστούν ούτοι ικανοί, ίνα μετέχωσι της Μυστικής Ζωής του Χριστού και ανυψωθώσι, τη βοηθεία της Θείας Χάριτος, «εις το καθ’ ομοίωσιν ως δυνατόν». [Αλέξανδρου Γεώργιος, Οδηγός Κατηχητικών Σχολείων, (Chicago 1930). Ένεκα του λόγου τούτου το Κατηχητικόν Σχολείον δέον να κέκτηται έκδηλον μυσταγωγικόν και λειτουργικόν χαρακτήρα και να επιδιώκει τον δια θρησκευτικών γνώσεων πλουτισμού της διανοίας των μαθητών του Κατηχητικού. Ο μυσταγωγικός χαρακτήρ του Κατηχητικού Σχολείου δεν πρέπει να οδηγή τους κατηχητόπαιδες εις μονομερή κατάφασιν των θρησκευτικών αξιών, αποξενούσαν αυτούς των λοιπών αξιών της ζωής και του πολιτισμού. Αντιθέτως το Κατηχητικόν έργον, επιχειρούμενον με ευρύτητα αντιλήψεως και πλήρη κατανόησιν των πνευματικών αι ψυχικών αναγκών του συγχρόνου ανθρώπου και δη του νέου, δέον να υποβοηθή εις την καθ’

όλον αρμονικήν ικανοποίησιν όλων των αξιολογικών ροπών της ψυχής των μαθητών, δια της παροχής εις αυτήν πάντων των αναγκαιούντων μορφωτικών αγαθών. (Ανδρέας Ιωάν. Φυτράκης, καθ. Πανεπ. Αθηνών).

Το Κατηχητικόν Σχολείον αποτελεί την μεγαλύτερην αναμορφωτικήν δύναμιν της εκκλησίας για τις καθαρές και γόνιμες ψυχές των παιδιών μας, και των νέων γενικώς. Πρόκειται για έναν καρποφόρο θεσμό, που αρδεύει τις ψυχές των νέων στα σχολεία της πατρίδος μας, με τα ζείδωρα νάματα της πίστεως μας. Το πόσον το έργον του Κατηχητικού Σχολείου συνετέλεσε και συντελεί εις την ψυχικήν καλλιέργειαν των νέων, φαίνεται περίτρανα από τα εγκώμια μεγάλων παιδαγωγών, ως επίσης και από το ιστορικόν γεγονός, που όταν οι εκκλησίες μας κατά την περίοδον του 1950-1970, σύμφωνα με τα στοιχεία της Αποστολικής Διακονίας γέμιζαν από κατηχητόπουλα. Τότε η νεολαία ήτο υγιής και δεν υπήρχον οι σημερινές θανατηφόρες πληγές (ναρκωτικά, AIDS), που ταλανίζουν, φθείρουν και οδηγούν τους νέους με τον έκλυτον αυτόν βίον τους, και εις αυτόν τούτον τον θάνατον.

Θερμή λοιπόν έκκλησις και παράκλησις, οι γονείς και οι διδάσκαλοι, ιερείς και ποιμένες να βοηθήσουν, όλοι μαζί, ούτως ώστε τα Κατηχητικά Σχολεία να ανθίσουν και πάλι, να γεμίσουν οι ιεροί ναοί, και τα κέντρα Νεότητας, να καρποφορήσουν και να αποδώσουν τους αγλαείς καρπούς του λόγου του Θεού. Νεολαία χωρίς Θεό είναι καράβι ανερμάτιστο. Είναι καράβι κλυδωνιζόμενο μέσα στα αχθοφόρα κύματα του κοινωνικού πελάγους που προσπαθεί να προσαράξη σε εύδειον λιμένα. Η ίδια η νεότης, άπειρος και ακατάρτιστος όπως είναι, γίνεται εύκολη λεία των συνεχώς αναφυομένων κέντρων αντιορθόδοξης χροιάς και πνεύματος στην σημερινή λεγόμενη Νέα Εποχή. Τα Κατηχητικά λοιπόν Σχολεία προετοιμάζουν τα παιδιά να γίνουν τα υγιά στοιχεία της κοινωνίας του μέλλοντος. Αυτά θα μας δώσουν την γλυκιά Μητέρα, τον Σεβαστό Πατέρα, το υπάκουο στους γονείς παιδί, τον Χριστιανό δάσκαλο, τον ευλαβή ιερέα, τον άγιο Επίσκοπο, τον χριστιανό πολιτικό, τον δίκαιο δικαστή, τον έντιμο αστυνομικό, τον άξιο και πιστό στον όρκο του Ιπποκράτη γιατρό, συντελώντας έτσι στην αναβάθμιση της κοινωνίας (αρμονική συμβίωσις, κοινωνική δικαιοσύνη).

Το έργον του Κατηχητικού Σχολείου δια να αποβή αποτελεσματικόν δεν πρέπει να περιορίζεται εις το ωριαίον καθ’ εβδομάδα κατηχητικόν μάθημα εις τους Ιερούς Ναούς, αλλά ενδείκνυται όπως καταστή συνεχές και αδιάλειπτον και δή εις τα λειτουργούντα κέντρα Νεότητος. Εκεί όπου υπό την άοκνον φροντίδα και επιμέλεια των Ιεροκηρύκων, θα διδάσκωνται και θα κατηχώνται έφηβοι τας θεμελιώδεις αληθείας περί πίστεως, της ιστορίας και της λατρευτικής ζωής της εκκλησίας μας, ούτως ώστε δι’ αυτών να εισάγωνται συγχρόνως εις το πνεύμα και

την ατμόσφαιραν της Ορθοδόξου λατρείας και ζωής. Η κατηχητική από την άλλη πλευρά ύλη δέον να προσαρμόζεται ουχί μόνον προς το διατυπωθέν κατηχητικόν ιδεώδες, και τας συγχρόνους ανησυχίας και απαιτήσεις της παιδικής και εφηβικής ηλικίας, αλλά και προς αυτά τα αιτήματα της συγχρόνου νεωτέρας θεωρίας και μορφώσεως. (Αποστολική Διακονία, Κατηχητικά Βοηθήματα, Αθήναι, 1961). Η ημετέρα Εκκλησία εις εκδήλωσιν στοργής και αγάπης προς τα μοχθούντα τέκνα της, και δη προς τα εργαζόμενα παιδιά της, οφείλει να καταβάλη ειδικήν κατηχητικήν μέριμναν δια τας θρησκευτικάς αυτών ανάγκας. Είναι λογικόν όπως η κατηχητική διδασκαλία καθίσταται έτι περισσότερον ελκυστικωτέρα και αποτελεσματικωτέρα, να υπάρχει η χρήσις παντός είδους εποπτικού μέσου (εικόνες, ταινίες θρησκευτικού και μορφωτικού χαρακτήρος, έγχρωμες διαφάνειες κ.λ.π.) (Greek Archdiocese Sunday School Materials, N, Y. 1956) Ως η σημαντικωτέρα όμως επιδίωξις, δέον, ως είναι φυσικόν να θεωρείται η επιλογή και ο καταρτισμός των καταλλήλων προσώπων τα οποία θα αναλάβουν το λεπτόν και δυσχερές έργον της κατηχήσεως της συγχρόνου νεότητος. Δια την αρτιωτέραν όμως οργάνωσιν του όλου έργου ενδείκνυται όπως, τόσον οι υπεύθυνοι εφημέριοι, όσον και οι συνεργαζόμενοι με αυτούς κατηχηταί συντονίσουν τας προσπάθειας των δια την επιτυχίαν του ευθυνοφόρου αυτού έργου.

Δια να αρθρωθή λοιπόν το Κατηχητικόν έργον χρειάζεται: α) Στις ενορίες όπου υπηρετούν περισσότεροι του ενός εφημερίου, να ορισθεί ένας ειδικά επί της νεότητας, ο οποίος θα έχει και την ευθύνη του τομέα. β) Σε μητροπολιτική βάση να υπάρχη ο επικεφαλής του νεανικού κατηχητικού έργου ο οποίος θα τελή υπό τον Επίσκοπον, που φέρει την και εξοχήν ποιμαντικήν ευθύνη εις την επαρχία του. γ) Να υπάρξει μία επισήμως συνοπτική και εύληπτός κατήχησις, που να περιλαμβάνει όσον το δυνατόν την διδασκαλίαν της ορθοδόξου εκκλησίας μας εφ όλων των θεμάτων. δ) Να καθιερωθούν τακτικές συναντήσεις στελεχών για την ανταλαγήν πείρας, την αξιοποίησιν προωθημένων βημάτων και την ανάληψιν κοινών προσπαθειών.

Εδώ θα τολμήσω να γίνω λίγο καυστικός. Το ότι δεν έχομεν προσδώσει στην ενορία τον χαρακτήρα της οικογένειας και της κοινωνίας των προσώπων είναι δική μας παράλειψις. Το ότι δεν έχομεν μεταδώσει το γνήσιον πνεύμα του Χριστού και δεν το διδάσκωμεν όσο πρέπει είναι δική μας αποτυχία. Το ότι σε πολλές περιπτώσεις προτιμήσαμε να σιωπήσωμεν ενώπιον φαινομένων κοινωνικής έκπτωσις είναι δική μας ευθύνη. Το ότι ανεχθήκαμε να γίνεται η εκκλησία ενίοτε κέντρον εξουσίας και όχι φάρμακον αθανασίας είναι ιδική μας εντροπή. Είναι ακόμη λοιπόν καιρός να αφυπνισθή η εκκλησία, και οι ταγοί της να κάμψουν τον αυχένα παραμερίζοντας την λεγομένην εξουσίαν και να πορευθούν και συμπορευθούν με την επιταγή της θέσεως των μελών της εκκλησίας. Χρειάζεται

να εργαζώμεθα με ιδιαίτερον ζήλον και αγάπην, δια να έρχωνται τα παιδιά εις το Κατηχητικόν Σχολείον. Να έχωμεν επικοινωνίαν με τα σπίτια των, με το σχολείον των, και προσωπικά με το κάθε παιδί. Να πείσωμεν το παιδί να προσέρχεται ευχαρίστως εις το Κατηχητικόν Σχολείον. Να το θέλη, να το αγαπά. Δια να επιτύχη το κατηχητικόν σχολείον τους σκοπούς του είναι μεγάλη ανάγκη να στηρίξη την όλη του εργασία σε ένα είδος καλομελετημένου σχεδίου. Το κυριώτερο δε σημείο του σχεδίου αυτού είναι το λεγόμενο Αναλυτικόν Πρόγραμμα. Σκοπός του προγράμματος αυτού είναι να καθορίζη την ύλην ήτις πρόκειται να διδαχθή, ως και τα άλλα μέσα με τα οποία πρόκειται να πραγματοποιηθούν οι σκοποί της κατηχητικής παιδείας.

Ένας πόλος έλξεως, πάντα μέσα στα πλαίσια του πνευματικού χαρακτήρα του κατηχητικού σχολείου, είναι απαραιτήτως και η ψυχαγωγία των παιδιών, ούτως ώστε να προσδίδεται στο παιδί, μεγαλύτερα ώθησις για να προσέρχεται στο μάθημα με μεγαλύτερη όρεξη. Είναι δυνατόν να δημιουργηθούν διάφορες αθλητικές δραστηριότητες όπως: «επιτραπέζιος αντισφαίρισης, volley, ball, κ.λ.π».

Επίσης μία ευγενική και θρησκευτική κίνησις εκ μέρους των κατηχητών, είναι επίσης η δημιουργία σε κάθε ενορία μιας παιδικής χορωδίας, της οποίας τα μικρά παιδιά με τις γλυκόηχες φωνές τους θα πλαισιώνουν τα αναλόγια τις Κυριακές και θα ‘ψάλλουν ωρισμένους ύμνους όπως «ταις πρεσβείες της Θεοτόκου, Σώσον ημάς Υιέ Θεού, Σε Υμνούμεν κ.λ.π.», καθώς και θα απαγγέλουν το Σύμβολον της Πίστεως και το Πάτερ Υμών». Δια να δυνηθώμεν λοιπόν να κρατήσωμεν το έργον του κατηχητικού σχολείου όσο το δυνατόν υψηλότερα μπορούμε, χρειάζεται να δαπανήσωμεν χρήμα και χρόνον ως και προσωπικάς θυσίας, άνευ των οποίων θυσιών, δεν είναι δυνατόν να επιτευχθούν μεγάλα αποτελέσματα. Πρέπει να θέσωμεν βαθιά εις το μυαλό μας ότι άνευ της Κατηχητικής Παιδείας, η νέα μας γενιά θα ωχριά και θα καταστή από πνευματικής και θρησκευτικής πλευράς αρκετά πενιχρή. Η Εκκλησία λοιπόν σας καλεί παιδιά να γίνεται μαγιά και φύραμα στον κόσμο σας, για να ζυμώσετε ψυχές παγωμένες από των ημερών την απαισιοδοξία που έντονα ποθούν την πνευματικήν ελευθερίαν.

Η πράξις της Κατηχήσεως προσθέτει τις δυνάμεις, εκείνες στο πνεύμα ενδυναμώνοντας το, και οδηγώντας το σε φωτεινές ατραπούς, απαλλαγμένες από τη δυστυχία της αμαρτίας, του σφάλματος και της ακοινωνησίας που οδηγεί η υλιστική αντιμετώπιση των καθημερινών καταστάσεων.

Η Κατήχησις, η λειτουργία εκείνη που οδηγεί την ψυχή στην βαθιά γνώση, και το Νου προάγει διαρκώς, καθίσταται ως η σπουδαιότερη διαδικασία κατά την διάρκεια της πορείας προς τη συνάντηση του Θείου, και πρέπει εμείς ως Πνευματικοί Πατέρες πρώτα απ’ όλα αυτή τη λειτουργία, αυτή τη διαδικασία

απροσκόπτως και αδιαλείπτως να υπηρετούμε.

Οι ανάγκες μας σήμερα είναι πιο μεγάλες από ποτέ. Οι νέοι μας διψούν για κάτι νέο, που θα τους καθοδηγήσει. Με την βοήθειά μας και εμείς πρέπει να τους την προσφέρουμε απλόχερα.

Εγκύκλια μόρφωσις και Θεία επικοινωνία, πρέπει να είναι οι δύο πόλοι γύρω από τους οποίους οφείλουμε να κινούμεθα. Μόνον έτσι δεν πρόκειται ποτέ να χάσουμεν τον προσανατολισμό μας, μόνον έτσι θα βρισκόμαστε πάντοτε κοντά στην αληθινή ζωή, θα έχουμε εξασφαλίσει την καθαρότητα του Πνεύματος και θα βαδίζουμε χωρίς εμπόδια προς τα εμπρός, πηγαίνοντας πανέτοιμοι με ανοιχτή καρδιά, να συναντήσουμε τον Δημιουργό μας.

Η δύναμις της Θείας καθοδηγήσεως, θα αποτελεί εσαεί την δύναμή μας, κρατώντας μας μακριά απ' όλα όσα μας αποπροσανατόλιζαν, θα 'ναι ο οδηγός και συνοδοιπόρος μας!

Επιλογικώς θεωρώ βέβαιον ότι εάν εφαρμοσθούν και υλοποιηθούν έως άνω διακηρύξεις και επισημάνσεις, και μέσα από συντονισμένα προγράμματα, κατά το μέρος του επιστητού, θα προκύψη μια καλώς ευνουμένη Ελληνική Ορθόδοξος Χριστιανική Κοινωνία, μπροστά σε μια επαπιλούμενη Εθνοκτόνο και ανθρωποκτόνο παγκοσμιοποίηση, που δεν είναι τίποτε άλλο, παρά ένας ολετήρας κάτωθεν του οποίου συνθλίβονται ηθικαί αξίαι, χρηστά ήθη και έθιμα το τρίπτυχο (Θρησκεία, Πατρίδα, Οικογένεια). Ιστορία και Πολιτισμός. Εμπρός λοιπόν όλοι μαζί συστρατευμένοι, συσταυρωμένοι, και συναναστημένοι, για το μεγάλο και ευγενικό αγώνα!

Επιτακτικόν το καθήκον και αδήριτος η ανάγκη, να διαφυλάξωμεν ως κόρη οφθαλμού τα ιδανικά μας, το (όμαιμον, ομόγλωσσον ομόθρησκον και ομότροπον), σύμφωνα με τον Ιστορικόν Ηρόδοτον, «Πατέρα της Ιστορίας» 485 – 421 ή 415 π.Χ. μέσα σήμερα στους δυσχείμερους και αντιπνευματικούς καιρούς και σε κινδύνους που ελλοχεύουν από παντού, για να μην απολεσθώμεν ως Έθνος και ως λαός".

Υπό Αιδεσιμολ. Δημητρίου Λυμπεροπούλου

Εφημερίου Ιερού Ναού Προφήτου Ηλιού

και Αγίων Νεομαρτύρων Δημητρίου και Παύλου Τριπόλεως.